

**RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
TE BRUSSEL
VAN 14 FEBRUARI 2024**

Kamer 25N

BURGERLIJKE PARTIJEN :

D. G. A. J.
geboren te Anderlecht op (...)
van Belgische nationaliteit
agent de police
ingeschreven te (...)

Burgerlijke partij ingeolge akte verleden bij onderzoeksrechter De Coster Patrick op 14 juni 2018.

burgerlijke partij, bijgestaan door meester Wouter Smet, advocaat te Elsene, loco meester Sven Mary,
advocaat te Meise

C. I C. B.
geboren te Anderlecht op (...)
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te (...)

Burgerlijke partij ingeolge akte verleden bij onderzoeksrechter De Coster Patrick op 14 juni 2018.
burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester Wouter Smet, advocaat te Elsene, loco meester Sven
Mary, advocaat te Meise

Het interfederaal centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme, thans ook
UNIA genoemd
met maatschappelijke zetel gevestigd te 1000 Brussel, Koningsstraat 138, KBO 0548.895.779

Burgerlijke partij ingeolge akte verleden bij onderzoeksrechter De Coster Patrick op 28 februari 2019.
burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester Jan Vanheule, advocaat te Etterbeek

A. L.
geboren te Vilvoorde op (...)
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te (...)

Burgerlijke partij ingevolge akte verleden bij onderzoeksrechter De Coster Patrick op 11 oktober 2022.

tegen:

BEKLAAGDE :

G. J. V. , RRN (...)
geboren te Oudenaarde op ()
van Belgische nationaliteit
politie-inspecteur
thans gepensioneerd
ingeschreven te ()

beklaagde, bijgestaan door meester Elisa Van Bocxlaer, advocaat te Dilbeek.

1.TENLASTELEGGINGEN

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

het gerechtelijk arrondissement Brussel in de periode van 31 maart 2014 tot en met 15 juni 2018, meermaals, op niet nader bepaalde data

A. discriminatie jegens een persoon, door openbare officieren of ambtenaren gepleegd

als openbaar officier of ambtenaar, drager of agent van het openbaar gezag of van de openbare macht, te weten als politiecommissaris, in de uitoefening van zijn ambt een persoon te hebben gediscrimineerd wegens een van de beschermde criteria bedoeld in art. 4,4° van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, namelijk het zich schuldig maken van antisemitische pesterijen op de werkplaats, het laten horen na nazi-liederen onder verwijzing dat dit muziek voor 'echte mannen' is en het laten horen van Duitse militaire gezangen ten aanzien van D. J. en C. B. ; met betrekking tot D. J. : het vertellen aan collega's dat D. J. gierig zou zijn en een hond die wordt opgeleid om geld terug te vinden aan te zetten het geld van D. J. te gaan zoeken.

Strafbaar gesteld door artikel 23 van voornoemde Wet met een gevangenisstraf van 2 maanden tot 2 jaar.

B. discriminatie jegens een persoon op het vlak van de arbeidsbetrekkingen

op het vlak van de arbeidsbetrekkingen een persoon te hebben gediscrimineerd op basis van één van de beschermde criteria bedoeld in artikel 4, 4° van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, namelijk het zich schuldig maken van antisemitische pesterijen op de werkplaats, het laten horen van nazi-liederen onder verwijzing dat dit muziek voor 'echte mannen' is en het laten horen van Duitse militaire gezangen ten aanzien van D. J. en C. B. ; met

betrekking tot D. J. : het vertellen aan collega's dat D. J. gierig zou zijn en een hond die wordt opgeleid om geld terug te vinden aan te zetten het geld van D. J. te gaan zoeken.

Strafbaar gesteld door artikel 25 van voornoemde Wet met een gevangenisstraf van 1 maand tot 1 jaar en/of een geldboete van 50 tot 1.000 €

C. geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag op het werk begaan

in contact getreden zijn met de werknemers bij de uitvoering van hun werk en geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag op het werk begaan hebben

Meer bepaald pesterijen op het werk die inzonderheid verband houden met leeftijd, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, geloof of levensbeschouwing, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap, een fysieke of genetische eigenschap, sociale afkomst, nationaliteit, zogenaamd ras, huidkleur, afkomst, nationale of etnische afstamming, geslacht, seksuele geaardheid, genderidentiteit en genderexpressie.

- inbreuk op artikel 32bis, eerste lid, van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk
- strafbaar gesteld door artikel 119 van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

2. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van de beschikking van de raadkamer van 24 februari 2023, waarbij beklagde werd verwezen naar deze correctionele rechtbank conform de vordering van het openbaar ministerie, voor de feiten onder de tenlasteleggingen vermeld in de vordering onder E, F en J. Voor de overige in de vordering verweten feiten werd beklagde buiten vervolging gesteld.

De tenlasteleggingen in de eindvordering aangeduid onder E, F en J zijn thans, zoals vermeld in de dagstelling, de tenlasteleggingen A, B en C.

Op de openbare terechtzitting van 15 november 2023 werd de zaak tegensprekelijk behandeld en in beraad genomen. De rechtbank nam kennis van de procedurestukken, waaronder de conclusies en stukkenbundels die werden neergelegd voor de beklagde en de burgerlijke partijen en de conclusie neergelegd voor het openbaar ministerie, en hoorde de aanwezige partijen en hun raadslieden. De verdediging kreeg het laatste woord.

Er werd steeds gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

3. EXCEPTIO OBSCURI LIBELLI

Beklaagde werpt op dat de vermeende pesterijen, vervat in tenlastelegging J (thans C), niet worden gespecificeerd, en dat de conclusie van het Arbeidsauditoraat niet voldoende verhelderend is.

De rechtbank merkt op dat zowel middels de conclusie van het Arbeidsauditoraat als op basis van het strafdossier, beklagde in staat is om te identificeren welk feitencomplex hem onder "pesterijen" wordt verweten; minstens kan worden verwezen naar zowel de verschillende neergelegde klachten als de inhoud van een aantal verklaringen in het dossier.

Beklaagde wijst zelf op een aantal feiten die onder tenlastelegging J (thans C) worden bedoeld, zoals vermeld op pagina 20 en pagina 29 van zijn conclusies. Beklaagde erkent over deze feitelijke elementen

te zijn verhoord. In dit verband was het ook voor de Raadkamer duidelijk welke precieze feiten in de eindvordering betrekking hebben op de tenlastelegging "pesten op het werk", blijkens de beschikking van 24 februari 2023.

De rechtbank stelt verder vast dat de argumenten die door beklagde aan deze exceptie worden vastgeknoopt, de grond van de zaak aangaan en niet de nietigheid of de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering wordt gevorderd.

Dienvolgens en voor zover nodig stelt de rechtbank vast dat de eindvordering op voldoende wijze de samenvatting van de middelen van de vordering weergeeft; dit mag ook in korte bewoordingen, welke aanvulling kunnen vinden in de elementen van het strafdossier. Het voorwerp van de strafvordering is dan ook voldoende gekend en beklagde is in staat zich daarop te verweren.

De exceptie moet worden verworpen.

4. ELEMENTEN VAN HET STRAFDOSSIER EN STANDPUNTEN VAN DE PARTIJEN

1.

Uit het geheel van de voorliggende elementen begrijpt de rechtbank dat tijdens de weerhouden incriminatieperiode (en mogelijks ook reeds tevoren) een onaangename, vijandelijke en toxische werksfeer de arbeidsrelaties beheerste op de Hondenbrigade van de Lokale Politiezone (PZ) .

Beklaagde oefende over deze brigade de leidinggevende functie van commissaris uit tijdens de weerhouden incriminatieperiode.

2.

Op 14 juni 2018 werd door D. J. en C. B. , beide werkzaam op de Hondenbrigade PZ, klacht met burgerlijke partijstelling neergelegd tegen beklagde, daar zij slachtoffer zouden zijn van antisemitische pesterijen door beklagde. Er wordt hem meer bepaald verweten:

- meermaals Duitse militaire liederen zeer luid te hebben afgespeeld in zijn bureau, terwijl de heer J. naast hem memo's en e-mails diende te lezen;
- in juli 2016 zo luid nazi-muziek te hebben afgespeeld in zijn bureau, dat mevrouw B. dit kon horen in haar bureau;
- de heer J. te hebben uitgemaakt voor gierigaard met verwijzing naar het stereotiepe beeld van de gierige Jood, en bij een training met een "cash-dog" deze het bevel te hebben gegeven op de persoon van J. diens geld te zoeken.

3.

Ongeveer in dezelfde periode werd door mevrouw A. L. klacht neergelegd tegen beklagde, met name:

- op 14 mei 2018 wegens pesterijen op het werk; meer bepaald zou beklagde tijdens een schietoefening de schietinstructeur opdracht te hebben gegeven om mevrouw L. te laten schieten op het hoofd van de dummy, nadat zij een zeer traumatiserende gebeurtenis had meegemaakt in haar privéleven, namelijk een gewelddadig familiedrama dat zich had voorgedaan op 2 mei 2015; tevens zou door beklagde zijn geïnsinueerd dat hij mevrouw L. niet meer vertrouwdde daar zij dezelfde genen had als haar vader (en dus ook onbetrouwbaar zou zijn met een vuurwapen);
- op 17 mei 2018 wegens lasterlijke aangifte; meer bepaald zou beklagde ten onrechte aangifte hebben gedaan lastens mevrouw L. bewerende dat zij doodsb bedreigingen zou hebben geuit, dit alles in het kader van pogingen om mevrouw L. professioneel onderuit te halen.

4.

Op 24 mei 2018 werd een klacht neergelegd tegen beklagde door de VZW "Ligue beige contre l'anti-sémitisme" wegens discriminatie door openbare officieren en discriminatie op het vlak van

arbeidsbetrekkingen. Deze klacht werd ondersteund door verklaringen van de heer J. , mevrouw B. , alsook de heer D. , de heer S. en de heer L. .

5.

Het Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme (UNIA) heeft op februari 2019 klacht met burgerlijke partijstelling neergelegd bij wijze voeging en op grond van de tenlasteleggingen E, F en J (thans A, B en C), en dit voor de slachtoffers J. D. en B. C., wiens schriftelijke toestemming werd bekomen om in rechte op te treden.

6.

Ook reeds tevoren was beklaagde voorwerp van een intern onderzoek door het Comité P, in het kader waarvan mevrouw A. L. op 14 september 2016 werd verhoord en melding maakte van ongepaste gedragingen door beklaagde die zouden zijn begonnen na het overlijden van haar ouders in het familiedrama van mei 2015. Ingevolge dit onderzoek werd, na afloop van een tuchtprocedure, beklaagde er in een functioneringsgesprek op gewezen dat hij in de toekomst een gepaste en verantwoorde houding diende aan te nemen ten opzichte van zijn ondergeschikten.

In hetzelfde P.V. van Comité P (nr. 2018/010618 dd. 14 december 2018) wordt gelezen dat tussen 16 maart 2017 en 27 maart 2017 door 6 medewerkers van de Hondenbrigade een verzoek tot psychosociale interventie werd ingediend bij de externe preventiedienst SMPT-ARISTA wegens problemen met gedrag van beklaagde (waaronder: het verspreiden van roddels, het toewijzen van gevaarlijke taken, het wijzigen van arbeidsvoorwaarden zonder reden, het bedreigen van de klagers en ze zo sturen dat ze fouten maken, het doen van ongepaste uitspraken en favoritisme).

De externe preventiedienst stuurde daarop een brief met aanbevelingen aan de Korpschef, dewelke onder meer het volgende aangaf (vrije vertaling uit het Frans): "Hoewel niet alle elementen die u onderlijnt in uw verslag bewezen zijn, is het een feit dat verschillende niet adequate gedragingen werden vastgesteld in hoofde van de heer V., die kunnen getuigen van lacunes in het participatief management dat wij wensen in onze zone."

7.

Met ingang van 16 juni 2018 was beklaagde niet meer werkzaam in de directie van de Hondenbrigade van PZ en werd hij toegewezen aan de Wijk Peterbos.

Volgens beklaagde was er reeds een verziekte sfeer wanneer hij als commissaris op de Hondenbrigade toekwam. Hij wilde de werking van de dienst verbeteren en spoorde zijn ondergeschikten aan om meer op de voorgrond te treden en zelfstandig tussenkomsten te doen en P.V.'s te schrijven, en zodoende niet zozeer enkel als ondersteunende dienst te blijven werken. Een aantal ondergeschikten waren het niet eens met deze visie en zouden hem om die reden zijn beginnen ondermijnen en tegenwerken. De klachten die tegen hem werden neergelegd kaderen volgens hem in die hetze om hem weg te pesten. Volgens beklaagde is dit gelukt, daar hij de Hondenbrigade moest verlaten.

5. BEOORDELING VAN DE STRAFVORDERING

1.

Onder de tenlasteleggingen A en B (E en F volgens de eindvordering) worden volgende handelingen specifiek geïllustreerd:

"namelijk het zich schuldig maken van antisemitische pesterijen op de werkplaats, het laten horen van nazi-liederen onder verwijzing dat dit muziek voor 'echte mannen' is en het laten horen van Duitse militaire gezangen ten aanzien van D. J. en C. B. ; met betrekking tot D. J. : het vertellen aan collega's dat D. J. gierig zou zijn en een hond die wordt opgeleid om geld terug te vinden aan te zetten het geld van D. J. te gaan zoeken."

Onder tenlastelegging A wordt aan beklaagde een inbreuk op artikel 23 van de Antiracismewet verweten, namelijk door het stellen van de voormelde handelingen, als openbaar officier of ambtenaar, drager of agent van het openbaar gezag of van de openbare macht, te weten als politiecommissaris, in de uitoefening van zijn ambt een persoon te hebben gediscrimineerd wegens een van de beschermde criteria bedoeld in artikel 4,4° van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

Ten tijde van de incriminatieperiode oefende beklaagde de functie van politiecommissaris uit, namelijk een openbaar officier of ambtenaar en drager of agent van het openbaar gezag of de openbare macht zoals bedoeld in de Antiracismewet.

Uit de feitenomschrijving alsook uit de elementen van het strafdossier waarop deze tenlastelegging is gesteund, blijkt dat aan beklaagde wordt verweten zich te hebben schuldig gemaakt aan pesterijen met racistische inslag in het kader van de arbeidsrelaties, meer bepaald ten opzichte van ondergeschikten.

Uit het geheel van de voorliggende feiten en elementen moet de rechtbank afleiden dat er geen daden worden verweten of gevisieerd waarbij beklaagde in de uitoefening van zijn openbaar ambt met racistische inslag een persoon zou hebben gediscrimineerd; de vereiste onder deze strafbaarstelling dat een handeling strafbaar is "in de uitoefening van zijn ambt" kan niet anders inhouden dan dat beklaagde een persoon zou hebben gediscrimineerd bij het uitoefenen van het openbaar gezag of openbare macht waarvan hij drager was, dienvolgens ten opzichte van een persoon die deze macht niet heeft en daaraan onderworpen wordt.

Op het ogenblik van het stellen van de in de tenlasteleggingen A en B bedoelde handelingen gebeurde zulks niet ten opzichte van een persoon die aan de openbare macht of aan het openbaar gezag werd onderworpen, doch wel opzichtsens een ondergeschikte collega — agent of inspecteur van politie en dus in het kader van de arbeidsrelaties tussen personen die alle drager of agent zijn van de openbare macht of het openbaar gezag.

De rechtbank stelt dan ook vast dat het feitencomplex onder A en B niet het misdrijf van artikel 23 Antiracismewet oplevert — daar hiertoe een constitutief bestanddeel van dat misdrijf ontbreekt; wel levert ditzelfde feitencomplex het misdrijf op zoals hierna verder wordt toegelicht.

Voorgaande moet doen besluiten tot een vrijspraak voor tenlastelegging A.

2.

Onder tenlastelegging B wordt, wat betreft de in de eindvordering verweten handelingen opzichtsens de heer D. J. en mevrouw C. B. , aan beklaagde verweten een inbreuk te hebben gepleegd op artikel 4, 4° en 25 van de Antiracismewet van 30 juli 1981, namelijk het zich schuldig maken aan discriminatie in de arbeidsbetrekkingen.

Onder discriminatie wordt verstaan (art. 12 van de Antiracismewet): directe en indirecte discriminatie, opdracht geven tot discrimineren en intimidatie.

Onder intimidatie wordt verstaan (art. 4, 10° van de Antiracismewet): ongewenst gedrag dat met een van de beschermde criteria verband houdt, en tot doel of gevolg heeft dat de waardigheid van de persoon wordt aangetast en een bedreigende, vijandige, beledigende, vernederende of kwetsende omgeving wordt gecreëerd.

Met arbeidsbetrekkingen worden in de Antiracismewet (art. 4,1°) bedoeld, de betrekkingen die onder meer de werkgelegenheid, de voorwaarden tot toegang tot arbeid, de arbeidsvoorwaarden en de ontslagregeling omvatten.

De burgerlijke partij UNIA werpt op dat de feiten zoals omschreven onder tenlastelegging B (F in de eindvordering) kwalificeren als intimidatie in de arbeidsbetrekkingen, zodat artikel 25 van de Antiracismewet in casu niet van toepassing is.

De rechtbank treedt deze analyse bij:

- de door het Arbeidsauditoraat omschreven vorm van discriminatie, met name antisemitische pesterijen op het werk, ressorteren in casu onder "intimidatie" van werknemers bij de uitoefening van hun werk en in het kader van hun arbeidsvoorwaarden op basis van één van de beschermde criteria onder artikel 4,4° van de Antiracismewet; deze feiten zijn te onderscheiden van de categorieën onder het arbeidsrecht bedoeld onder artikel 5 van de Antiracismewet;
- overeenkomstig artikel 6 van de Antiracismewet wordt een dergelijk feitengeheel zoals omschreven onder tenlastelegging B (waarmee de feiten omschreven onder A zich vereenzelvigen, zie vorig punt 5.1.) niet strafbaar gesteld op grond van de Antiracismewet doch enkel op grond van de Welzijnswet (de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk).

Immers bepaalt artikel 6 van de Antiracismewet:

"Onverminderd het tweede lid, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing in geval van intimidatie in de arbeidsbetrekkingen ten aanzien van de in artikel 2 §1 van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk bedoelde personen.

Deze personen kunnen zich in geval van intimidatie in het kader van de arbeidsbetrekkingen enkel beroepen op de bepalingen van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk, behalve wat de bescherming tegen nadelige maatregelen betreft, waarvoor artikel 15 van toepassing is."

3.

Voormelde motieven moeten doen besluiten dat de feiten onder de tenlastelegging B moeten worden geherkwalificeerd als inbreuken op artikel 32bis, eerste lid (jo 32ter) van de Welzijnswet van 4 augustus 1996, strafbaar gesteld bij artikel 119 van het Sociaal Strafwetboek, zodat het geheel van de verweten feiten onder B en C onder één tenlastelegging B wordt hernomen en deels wordt heromschreven als hierna bepaald.

Deze herkwalificatie en heromschrijving van een deel van de feiten werd onderworpen aan een tegensprekelijk debat waarbij de rechten van de verdediging werden gerespecteerd; de grenzen van de saisine van deze rechtbank worden hierdoor niet overschreden.

4.

In de loop van de incriminatieperiode werd de wettelijke definitie van het begrip "pesten op het werk" gewijzigd, evenwel zonder enige invloed op de strafmaat — de grondslag hiervan is steeds het artikel 119 Sociaal Strafwetboek gebleven met een sanctie van niveau 4.

Met "pesterijen op het werk" wordt door de werkgever volgende strafbare handelingen bedoeld (artikelen 32bis en ter van de Welzijnswet van 4 augustus 1996):

Als werkgever, werknemer of daarmee gelijkgestelde persoon, in contact komen met werknemers bij de uitvoering van hun werk en daarbij het stellen van "meerdere gelijkaardige of uiteenlopende onrechtmatige gedragingen (van 31 maart 2014 tot 31 augustus 2014) / een onrechtmatig geheel van meerdere gelijkaardige of uiteenlopende gedragingen (vanaf 1 september 2014), buiten of binnen de onderneming of instelling, die plaats hebben gedurende een bepaalde tijd, die tot doel of gevolg hebben dat de persoonlijkheid, de waardigheid of de fysieke of psychische integriteit van een werknemer of een andere persoon waarop deze afdeling (voorheen: dit hoofdstuk) van toepassing is bij de uitvoering van zijn werk wordt aangetast, dat zijn betrekking in gevaar wordt gebracht of dat een bedreigende, vijandige, beledigende, vernederende of kwetsende omgeving wordt gecreëerd en die zich inzonderheid uiten in woorden, bedreigingen, handelingen, gebaren of eenzijdige geschriften."

Overeenkomstig artikel 32ter van de Welzijnswet "kunnen" deze gedragingen inzonderheid verband houden met godsdienst of overtuiging, handicap, leeftijd, seksuele geaardheid, geslacht, ras of etnische afstamming (van 31 maart 2014 tot 31 augustus 2014) / leeftijd, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, geloof of levensbeschouwing, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige

gezondheidstoestand, een handicap, een fysieke of genetische eigenschap, sociale afkomst, nationaliteit, zogenaamd ras, huidskleur, afkomst, nationale of etnische afstamming, geslacht, seksuele geaardheid, genderidentiteit en genderexpressie (vanaf 1 september 2014).

Dit betreft een niet-exhaustieve opsomming van omstandigheden waarop het pesten op het werk betrekking kan hebben.

5.

Beklaagde betwist de hem ten laste gelegde feiten.

De rechtbank stelt echter op grond van de voorhanden zijnde elementen in het strafdossier vast dat beklagde zich tijdens de weerhouden incriminatieperiode als leidinggevende — werknemer schuldig heeft gemaakt aan pesterijen op het werk in de zin van de Welzijnswet van 4 augustus 1996, ten opzichte van D. J. , C. B. en A. L. .

Meer in het bijzonder acht de rechtbank bewezen op grond van de resultaten van het strafonderzoek, als hierna verder toegelicht, dat zich door toedoen van beklagde, die opzettelijk en dus doelbewust handelde, een onrechtmatig geheel van meerdere gelijkaardige of uiteenlopende gedragingen heeft voorgedaan (vóór 1 september 2014: meerdere gelijkaardige of uiteenlopende onrechtmatige gedragingen), waarbij beklagde de bewuste wil had om door zijn gedrag de persoon, de waardigheid en psychische integriteit van de slachtoffers aan te tasten, hun betrekking in gevaar te brengen en/of een bedreigende, vijandige, beledigende, vernederende of kwetsende omgeving te creëren voor de slachtoffers, en dit door woorden, bedreigingen, handelingen, gebaren of eenzijdige geschriften.

Of er reeds een verziekte of toxische sfeer aanwezig was vóór het aantreden van beklagde als commissaris op de dienst, is niet relevant bij de beoordeling van de schuldvraag. Hetzelfde geldt voor wat betreft eventuele onrechtmatige of ongepaste handelingen die ondergeschikten van beklagde opzichts derden — en dus niet in verband met de hier voorliggende feiten — zouden hebben gepleegd. Immers wordt vastgesteld, op basis van voldoende verklaringen van collega's die deels wel en deels niet onder beklagde gewerkt hebben, dat beklagde een toxische werksfeer organiseerde, versterkte en minstens deze onderhield. In dit verband kan ook verwezen worden naar de brief van de eigen korpsversterke van beklagde van 21 april 2017 (K2, OF11 st4) dewelke melding maakt van handelwijzen van beklagde die niet passen in een verbindend management. Uit meerdere verklaringen blijkt dat beklagde weliswaar een harde werker was en ambities had om met de Hondenbrigade concrete resultaten te boeken, doch door zijn handelen en manier van communiceren conflicten en cliëkvorming in de hand werkte, waardoor personen die volgens hem niet voldoende meewerkten met zijn visies en waar hij geen goede band mee had, een andere behandeling kregen dan de groep "gunstelingen"; aldus werd ten opzichte van de ondergeschikten die volgens beklagde met hem niet of niet voldoende meewerkten een vijandige, bedreigende en onveilige werkomgeving gecreëerd en in stand gehouden, precies door ongepast gedrag en ongepaste communicatie door beklagde.

Indien er sprake was geweest van insubordinatie of ongewenst gedrag door ondergeschikten, ligt geen enkel bewijs of spoor voor van acties die beklagde via de geëigende weg zou hebben ondernomen tegen de personen die hem, naar zijn zeggen, zouden hebben tegengewerkt. In tegendeel wijzen meerdere verklaringen erop dat beklagde ten overstaan van zijn personeel liet verstaan dat hij erop uit was bepaalde collega's (met name de heer J. en mevrouw L.) buiten te pesten, meer zelfs, dat hij anderen ertoe aanspoorde met dit pestgedrag mee te doen.

Om tot dit besluit te komen, steunt de rechtbank zich op meerdere overeenstemmende verklaringen in het strafdossier, als hierna nader toegelicht.

De in het dossier afgelegde getuigenverklaringen beperken zich niet tot deze afgelegd door ondergeschikten van beklagde die behoorden tot de groep die zich ongelijk behandeld of gepest achtte; hun verklaringen worden telkenmale ondersteund en bevestigd door gelijkkluidende verklaringen afgelegd door getuigen die niet in hiërarchisch verband onder beklagde werkten dan wel niet rechtstreeks betrokken waren bij de in dit dossier neergelegde klachten lastens beklagde; deze getuigen

hebben dan ook geen enkel belang om voor of tegen de ene of andere versie verklaringen af te leggen; daarenboven zijn er getuigen die de eerder ten overstaan van de externe preventiedienst ARISTA afgelegde verklaringen ongewijzigd hernemen bij het afleggen van hun verklaringen voor het Comité P. Aldus moet het geheel van de verklaringen omtrent het aangeklaagde gedrag van beklaagde als geloofwaardig worden aangenomen, en wordt vastgesteld dat het standpunt dat beklaagde daar tegenover stelt niet of op zijn minst onvoldoende door objectieve elementen wordt ondersteund.

5.1.

Wat betreft het organiseren en minstens in de hand werken van kliekvorming, favoritisme en een vijandig klimaat opzichts een aantal medewerkers kan verwezen worden naar volgende elementen:

- de verklaring van de heer A. P. die vanaf 2011-2012 deel uitmaakte van de Hondenbrigade doch op het ogenblik van zijn verhoor in loopbaanonderbreking was, en die het heeft over de goede kliek, de neutrale groep en de slechte kliek (bestaande uit de collega's J. , D., L., S. en B.); hij verklaarde dat beklaagde als leider werkte met twee maten en twee gewichten opzichts zijn personeel en zijn houding en handelen zorgde voor het instandhouden van twee klieken; deze die tot de favoriete kliek behoorden kregen makkelijker verlof toegekend dan een "tegenstander" van beklaagde;
- de verklaring van mevrouw K. D. (die tot de "begunstigde" groep zou behoren), waarin zij aanhaalt dat beklaagde tegen de "slechte groep" moeilijker deed bij de toekenning van verloven en het geven van verantwoordelijkheden op de werkvloer, dit omdat deze collega's volgens beklaagde niet volgens zijn richtlijnen werkten;
- de verklaring van mevrouw G. L., die deel uitmaakte van de Hondenbrigade van mei 2010 tot eind 2016; zij maakte gewag van verschillende gebeurtenissen waarbij zij zelf en anderen betrokken waren en waarbij zij onder meer melding maakt van het grof taalgebruik van beklaagde; zij verklaart dat zij met een knoop in haar maag naar het werk ging door de houding en sfeer die beklaagde op zijn afdeling creëerde, en wegens de negatieve werkomgeving besloot zij ook om te vertrekken; uit haar verklaring blijkt ook dat zij, hoewel zij de verklaring aflegde nadat zij de dienst onder beklaagde had verlaten, nog steeds schrik had om alles open en bloot te vertellen, uit vrees dat beklaagde wraak zou nemen;
- de verklaring van mevrouw L. D., schoonmaakster van de gebouwen gebruikt door de Hondenbrigade, verklaarde ondermeer dat beklaagde iemand is die, zolang je met hem meegaat, vriendelijk is, doch als je je tegen hem verzet, hij een hekel aan je zal krijgen (vrij vertaald uit het Frans);
- de verklaring van de heer L., die toetrad tot de Hondenbrigade in september 2017; hij stelde nog nooit een verantwoordelijke te hebben gekend die zulk een onderscheid maakte tussen de mensen. Hij verklaarde nooit opmerkingen te krijgen op zijn dienstbulletins, behalve als hij op patrouille was geweest met de collega's L. , B., D. of J. (die tot de niet-gefavoriseerde groep behoorden).

De voormelde verklaringen bevestigen de verklaringen van de personen die behoorden tot de "slechte" kliek, waardoor daarenboven wordt ontkracht dat er sprake zou geweest zijn van het tegenwerken en buitenpesten van beklaagde door deze ondergeschikten; de overeenstemmende elementen in het dossier kunnen dit standpunt van beklaagde niet ondersteunen; integendeel ligt geen enkele gegronde reden voor om de verklaringen van betrokken personen behorend tot de "slechte" kliek als niet geloofwaardig af te doen. De rechtbank verwijst naar de hierna volgende verklaringen die inhoudelijk worden bevestigd door de verklaringen van collega's als voormeld; overigens werden de verklaringen als hoger afgelegd door personen die zelf geen klacht hebben neergelegd in dit dossier, en die het zich aandienen van de toxische sfeer vanaf het aantreden van beklaagde als leidinggevende bij de Hondenbrigade aantonen. Aldus zijn de hierna volgende verklaringen van de "niet-begunstigde" groep verre van alleenstaand en dienvolgens relevant tot bewijs van de algemene vijandige en toxische werksfeer veroorzaakt door beklaagde:

- de verklaring van B. S., specialist geweldbeheersing die in september 2014 de Hondenbrigade vervoegde als hondenbegeleider (en die tot de "tegenstanders" van beklaagde behoorde):

V. zei dat hij in het verleden al veel mensen had laten vertrekken in de diensten die hij had geleid. Ik schonk daar toen niet veel aandacht aan.

(.«)

Al vlug werd ik gewaar dat CP V. er een bijzondere leiderschapsstijl op nahield. Hij veranderde de regelgeving naar zijn eigen goeddunken en leerde zijn eigen technieken aan aan het personeel. Als hondengeleider en specialist geweldsbeheersing wees ik CP V. daarop. Hij was niet echt gediend met mijn opmerkingen. Ik stelde hem zelfs voor om als specialist geweldsbeheersing mee oefeningen te organiseren en te leiden. Dit werd door hem flagrant afgewezen en hij zei dat ik lid was van de hondenbrigade zonder meer. Hij zelf leidde oefeningen zonder dat hij over de nodige kwalificaties en kennis daarvoor beschikte. Het kwam erop neer dat hij aangaf dat hij alles het beste wist.

(...)

Verder merkte ik al vlug dat er bij het personeel een soort schrik was voor CP V. . Er werd niet gewerkt voor de collega's of voor de bevolking maar enkel om aan de "wil" van CP V. te voldoen.

CP V. deinsde er niet voor terug om personeelsleden voor de ganse groep belachelijk te maken. Als voorbeeld haal ik u aan dat hij fouten in een proces-verbaal met een tekstmarker aanduidde en dit pv dan op het prikbord uithing en voorzag van een kwetsende commentaar. Ik moet zeggen dat ik met die ganse gang van zaken niet akkoord ging en dit bij gelegenheid ook zei tegen CP V. . Ik merkte dan dat ik niet tot zijn favorieten behoorde maar het voorwerp begon uit te maken van allerlei kleine pesterijen door hem. Hij kon geenszins mijn opmerkingen, die ik vanuit mijn ervaringen en opleidingen deed, appreciëren. CP V. is iemand die geen middenweg kent, ofwel ben je voor hem ofwel ben je tegen hem in zijn mening. Dat laat hij dan ook duidelijk merken. Diegenen die hij beschouwt als zijnde "voor hem" genieten allerlei kleine gunsten die niet tellen voor diegenen die hij beschouwt als "tegen hem". Ik lag bij hem duidelijk in die laatste schuif. (...)

- de verklaring van de heer F. L., die in mei 2017 de Hondenbrigade verliet na een meningsverschil met beklagde over de inhoud van een proces-verbaal:

"(...) Bij aankomst van CP V. werd al snel duidelijk wat voor leiderschapsstijl hij hanteerde. Hij zei onder meer dat hij altijd gelijk had, zelfs als hij geen gelijk had. Hij ging er prat op dat hij in vorige dienst bijna de helft van de personeelsleden had doen vertrekken en ze mutatie hadden gevraagd. Hij had ze zodanig gepest dat ze op eigen initiatief zijn brigade hadden verlaten. In de dagelijkse werking was al snel duidelijk dat alle beslissingen via hem dienden te verlopen. Op zich heb en had ik daar geen probleem mee en ik paste mij aan aan zijn stijl. Ik voerde uit wat hij van mij verlangde. Al vlug was duidelijk dat hij twee clans creëerde: de vriendjes en degene die geen vriendje waren. Bij diegenen die geen vriendjes waren, bevonden zich de anciens, dus ook ikzelf. Dit werd duidelijk in allerlei kleine zaken waarin onder meer tegenstrijdige opdrachten geven werden die later herroepen werden, het mij systematisch bevragen en controleren tot in het absurde en het verspreiden van hem naar de medewerkers en de leiding van leugenachtige geruchten. Zo vertelde hij achter mijn rug rond dat ik misbruik maakte van een anoniem dienstvoertuig om bij een vriendin te gaan tijdens de dienst. Hetgeen totaal leugenachtig is en nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek, niettegenstaande een chef van een andere dienst hem er opmerkzaam op maakte dat hij dan een onderzoek moest openen als dat zo was."

5.2.

Wat betreft de antisemitische pesterijen, het afspelen van nazi-liederen onder verwijzing dat dit muziek voor "echte mannen" is, het laten horen van Duitse militaire gezangen, ten aanzien van D. J. en C. B. , opdat zij daar aanstoot aan zouden nemen daar ze van Joodse afkomst zijn, het vertellen aan collega's dat D. J. gierig (i.e. een gierige Jood) zou zijn en een "cash-hond" aanzetten om het geld van D. J. te gaan zoeken:

Beklaagde wist dat de heer J. en mevrouw B. van Joodse afkomst waren. De heer J. werkte sedert 2010 als hondengeleider bij de Hondenbrigade van PZ . Mevrouw C. B. kwam van een andere dienst en maakte vanaf 2016 deel uit van de Hondenbrigade van PZ

Uit de verklaringen van getuige D. S. en mevrouw C. B. blijkt dat beklaagde er geen geheim van maakte dat hij bepaalde personen waaronder de heer J. weg wilde uit de Hondenbrigade.

De heer J. verklaarde dat beklaagde meermaals luide nazi-liederen en Duitse militaire gezangen vanuit zijn bureau liet horen, hierbij vermeldend dat dit muziek is voor "echte mannen"; tevens vroeg hij daarbij op een bepaald ogenblik aan de heer J. of dit hem deed denken aan zijn grootmoeder (die een Duits concentratiekamp overleefde en daarvan levenslang de psychische gevolgen meedroeg).

In juli 2016 werd mevrouw B. door beklaagde aangesproken naar aanleiding van luide Duitse militaire gezangen die beklaagde afspeelde in zijn bureau. Hij riep naar haar "Maar allé! Kent u deze muziek niet? Het is Hitlers muziek, de muziek die de Joden hoorden toen ze in een rij stonden voordat ze vergast werden".

De verklaringen van de heer J. en mevrouw B. staan niet op zichzelf doch worden inhoudelijk ondersteund door voldoende andere verklaringen van getuigen, waaronder ook collega's die niet onder onmiddellijk gezag van beklaagde stonden.

Het luid afspelen van Duitse militaire muziek of nazi-liederen blijkt uit de verklaringen van de getuigen B. S., D., A. L. en L. D.. Overige getuigen bevestigen in hun verklaring het afspelen door beklaagde van luide (Duitse) muziek zonder dat ze kunnen bevestigen dat dit nazi-liederen of militaire muziek was, doch weliswaar luide muziek of luide metal muziek, met name de getuigen L., S., M., S., L., V., V., D. en F..

Mevrouw L. D. verklaarde dat zij tot tweemaal toe Duitse militaire muziek heeft gehoord vanuit het bureau van beklaagde.

Tevens kan worden verwezen naar de verklaring van de heer D. (vrij vertaald uit het Frans): "Soms zette hij 's ochtends harde muziek op in zijn kantoor: de liederen van de Duitse SS en dan vroeg hij aan de aanwezigen: "Weten jullie wat dat is? Dat is de SS!" En hij lachte erom. Veel collega's kunnen hiervan getuigen, ook collega B..

Hij maakte er geen geheim van ten aanzien van de aanwezige politieagenten dat dit de muziek was van de SS-soldaten tijdens de Tweede Wereldoorlog. Hij zei dat het muziek was voor 'echte mannen'. De heer D. getuigde ook van het feit dat hij de heer J. op een dag moedeloos van het kantoor van beklaagde zag komen, nadat hij daar ook dergelijke muziek had te horen gekregen; hierbij had beklaagde aan J. gevraagd of dit hem aan zijn grootmoeder deed denken.

De heer S. verklaarde dat de muziek die beklaagde afspeelde door beklaagde zelf werd benoemd als "muziek van echte mannen". "Dit was de muziek van Duitse soldaten die in de Tweede Wereldoorlog naar de strijd vertrokken." De heer D. vertelde aan S. dat beklaagde dit deed om J. te kwetsen.

Het meermaals afspelen door beklaagde van nazi-liederen en Duitse militaire muziek met antisemitische en kwetsende bedoelingen ten opzichte van de heer D. J. en mevrouw C. B. staat vast en blijkt ook voldoende uit verklaringen van personen die zelf getuige waren van deze feiten en/of die niet tot het niet-gefavoriseerde kamp behoorden; minstens kan de verklaring van de schoonmaakster mevrouw D. op geen enkele wijze als niet-geloofwaardig worden afgedaan. Dat een aantal getuigen de muziek niet herkenden als nazi-muziek is daarenboven niet onlogisch; minstens uit de verklaringen van getuigen D. en D. blijkt dat dit wel het geval was, alsook dat het luid laten spelen van deze muziek de bedoeling had om collega's met Joodse roots te kwetsen.

Verdere feiten van antisemitische pesterijen ten opzichte van de heer J. betreffen insinuaties dat hij gierig zou zijn, hetgeen een antisemitische stereotypering van Joden uitmaakt. De heren D., S. en L. waren er getuige van dat beklaagde een "cash dog" (een hond opgeleid om cash geld te zoeken) aanspoorde om geld op de persoon van de heer J. te vinden met de woorden (vrij vertaald uit het Frans) "zoek het geld van J., zoek het geld van de gierigaard". De heer L. verklaart ook dat beklaagde een enveloppe ophing voor de geboorte van de dochter van J. met de woorden "zo gaat hij weten dat niemand hem moet"; blijkens de verklaringen durfde niemand geld in de enveloppe te steken, iedereen begreep de bedoeling van beklaagde om J. hiermee te kwetsen door aldus te stellen dat hij niet geliefd

was bij zijn collega's omdat hij zelf geen bijdragen deed voor familiale gelegenheden. Uit onder meer de verklaring van mevrouw L. D. blijkt dat collega's nadien wel individueel cadeaus afgaven.

Mevrouw A. L. getuigde ervan dat beklagde benamingen als "radin" en "smous" gebruikte wanneer hij over de heer J. praatte. Gelijkaardige verklaringen werden afgelegd door de heer D., namelijk dat beklagde over J. praatte als een "vrek die alleen maar aan geld dacht". Volgens de verklaring van D. koesterde beklagde een enorme haat tegenover de heer J. , waarbij hij vermoedde dat het met diens afkomst te maken had.

Gelet op de overeenstemmende verklaringen in het dossier van personen die deze onafhankelijk van elkaar hebben afgelegd, geen enkel belang hebben om niet de waarheid te spreken en ook hun verklaringen consistent over de verhoren heen zijn blijven volhouden, zijn ook deze feiten van pesterijen op het werk met antisemitische inslag bewezen.

5.3.

Wat betreft overige pesterijen op het werk opzichtsens de heer D. J. en mevrouw A. L. :

Mevrouw A. L. maakte deel uit van de Hondenbrigade bij PZ vanaf 2014. In 2015, toen zij nog in opleiding was om hondengeleider te worden, maakte zij een familiedrama mee waarbij haar ouders om het leven kwamen; vanaf dat ogenblik begonnen de pesterijen door beklagde.

Blijkens de verklaring van getuige L. D. (poetsvrouw) heeft beklagde twee maal de mand van de hond van mevrouw L. op de gang gezet, dit net na de begrafenis van haar ouders. Mevrouw D. verklaarde (vrij vertaald uit het Frans): "(...) Ik vroeg hem waarom hij de hondenmand van A. in de gang zette en of hij A. echt de genadeslag wilde geven. Ze bevond zich in een zwakke positie als gevolg van de dood van haar ouders en ze wilde haar opleiding tot hondengeleider voortzetten. De reactie van V. deed me beseffen dat hij haar weg wilde hebben. Hij zei niets, maar hij had een kleine grijns op zijn gezicht die me alles duidelijk maakte. Ik had hem door en hij durfde niet meer raken aan de mand. (...)"

Het wegzetten van de mand en het uit de kennel zetten van de politiehond van mevrouw L. wordt bevestigd door andere verklaringen, namelijk van de heer J. , B. , S. en L. .

Mevrouw B. verklaarde onder meer: "CP V. speelde 'comédie' om aan te tonen dat hij er zou zijn voor (mevrouw L.), om vervolgens enkele dagen later de hond van mevrouw L. uit de kennel te laten."

De heer F. L. verklaarde: "V. heeft de hond van A. van kennel doen veranderen, zonder reden, alhoewel het een rustige hond is. Dat is de dag zelf van de begrafenis gebeurd. Hij heeft de mand uit de kennel weggegooid, in afwezigheid van A., en dat heeft haar diep geraakt, wat ik kan verstaan." De heer S. verklaarde: "Ik weet dat de band tussen A. en haar hond sterk is en dat ze steunt op haar hond. Na de begrafenis van haar ouders heeft PC V. haar "stronhond" uit de kennel willen gooien, alhoewel er in hetzelfde gebouw andere honden mochten blijven, en dat heeft een grote indruk op haar gemaakt. (...) Het ergste van al is het moment waarop dit gebeurde: kort na het overlijden van haar ouders en ook de manier waarop, zonder er ooit met haar te hebben over gesproken. (...)"

Tevens, volgens meerdere verklaringen waaronder deze van mevrouw D. , verkondigde beklagde aan zowat alle collega's dat A. L. dezelfde genen als haar ouders had — hieronder te verstaan dat zij ook gevaarlijk was en onbetrouwbaar met een wapen. Mevrouw D. verklaarde (vrij vertaald uit het Frans): "Iedereen heeft dit verhaal over de genen gehoord, iedereen heeft erover gepraat en iedereen heeft het er met mij over gehad. Het schokte iedereen."

Ook heeft beklagde aan mevrouw L. zelf laten verstaan dat hij haar niet meer vertrouwde daar ze dezelfde genen had als haar ouders, en dit in het bijzijn van collega's.

Ook de getuigen S. en J. bevestigen dat beklagde over mevrouw L. openlijk insinueerde dat zij wel eens in staat zou kunnen zijn om iemand van kant te maken, wat door de heer S. werd aangevoeld als "buitensporig gedrag" in hoofde van beklagde.

De verklaring van de heer S. maakt gewag van seksistische uitlatingen door beklagde in het bijzonder tegen of over mevrouw L. . Uit de verklaringen van S. en L. blijkt dat beklagde spotte met een afwezigheid wegens ziekte door te stellen dat mevrouw L. zich moest laten opereren aan haar "mijole" (beledigend woord voor vrouwelijk geslachtsorgaan).

De heer S. was er getuige van dat beklagde aan mevrouw L. weigerde om naar het toilet te gaan zodat zij dit op de openbare weg diende te doen.

Meerdere verklaringen getuigen van insinuaties die beklagde deed omtrent de onbetrouwbaarheid van mevrouw L. daar zij de genen van haar ouders had. Onder meer verklaarde mevrouw L. (evenals de heer P. en de heer J.) dat beklagde aan meerdere ondergeschikten vroeg om een schriftelijke getuigenis af te leggen indien iemand zich onveilig voelde in de omgeving van A. L. .

De heer S. en de heer M. getuigen van het in opdracht van beklagde moeten opzetten van een schietstand waarbij A. L. op het hoofd van het silhouet diende te schieten; ze vonden het zo brutaal dat ze weigerden hieraan mee te werken; de heer S. zei aan beklagden dat hij een "smeerlap" was doch deze gaf dit toe en vroeg of dat men dat dan nog niet wist (zie de verklaringen van de getuigen S. en B.).

Meer in het bijzonder verklaarde de heer S. : "(...) Kort na haar opleiding stortte ze (mevr L.) emotioneel in elkaar en was ze ook maanden afwezig op het werk. Geachte, hoe onze rechtstreekse chef met deze gebeurtenis omging en hoe hij dit trachtte te misbruiken om INP L. uit de dienst te laten zetten, tart alle verbeelding (...) Zo vroeg commissaris V. me persoonlijk om bij de terugkeer van inp. L. haar mentale stabiliteit te testen. Hiertoe zou ik, als zijnde opleider geweldsbeheersing vuurwapens, met haar naar de schietstand moeten begeven en haar een oefening opdragen waarbij ze een silhouet in het hoofd moet schieten. Ik voelde dat het bedoeld was om de collega in kwestie te kraken. Ik heb dit geweigerd, doch commissaris V. bleef aandringen. Hij wou me overtuigen door te zeggen dat dit mijn kans was om haar "terug te pakken", verwijzend naar een vergadering waar INP L. iets wat ik verteld had als onwaar afdeed. Ik ben echter blijven weigeren dit te doen daar ik dit soort praktijken laag bij de grond acht. CP V. bleef echter aandringen. Hij vertelde me dat hij het wel zou doen. Ik heb hem toen geantwoord dat hij een echte smeerlap is. Met trots zei hij 'ja ik ben een smeerlap, weet je dat nu maar pas?'. Inp. B. was getuige van deze feiten. Enkele minuten later is inp. M. bij ons komen staan. V. heeft tegen deze collega herhaald wat hij me zonet had gevraagd. Hij gaf sterk de indruk van zo'n idee trots te zijn."

Uit de verklaring van de heer V. blijkt dat beklagde in diens bijzijn zei over mevrouw L. "we gaan ze van ploeg veranderen dat ze het hier beu wordt en van haar eigen vertrekt".

Gelet op het voorhanden zijn van voldoende overeenstemmende onafhankelijk van elkaar afgelegde verklaringen van personen die geen enkel belang hebben om de waarheid niet te vertellen en die consistent bij hun verklaringen bleven, daarenboven ook verklaringen afgelegd door personen die niet rechtstreeks onder beklagde werkten, zijn ook deze feiten opzichts de heer J. en mevrouw L. te kwalificeren als pesterijen op het werk als hoger toegelicht en zijn deze bewezen.

In tegenstelling tot wat beklagde beweert, betreft het voortdurend opzichts collega's hameren op de onbetrouwbaarheid van mevrouw L. en het haar afdoen als een zwakke schakel wel degelijk pesten op het werk, ook al vonden een aantal uitspraken of handelingen niet in haar bijzijn of rechtstreeks tegenover haar plaats; het volstaat dat door het geheel van de gestelde handelingen en gedane uitspraken een negatief en vijandig klimaat werd gecreëerd precies met het oogmerk om mevrouw L. aan zichzelf te doen twijfelen en haar te doen opstappen.

5.4.

Voorgaande ondergraaft de stelling van beklagde dat mevrouw L. de dienst zou hebben moeten verlaten door toedoen van de heer J. . Op een gegeven ogenblik nam deze het initiatief om bij de hogere korpschef melding te doen van de psychische toestand van mevrouw L. dewelke hem zorgen baarde. Daarop werd als maatregel genomen dat mevrouw L. haar dienstwapen voorlopig diende in te leveren. Beklagde greep deze gelegenheid aan om hard tegen de heer J. in te gaan, en daarbij de andere collega's

te betrekken. Blijkens meerdere verklaringen organiseerde beklaagde op het werk een stemming onder de collega's met de vraag wie de heer J. weg wilde, dit nadat hij zelf openlijk zijn ongenoegen over de heer J. had geuit, die hij een "verrader" noemde. Aldus probeerde beklaagde de andere collega's tegen J. op te zetten (cfr. verklaring B. S.).

Het initiatief van de heer J. kwam er, blijkens de voorliggende verklaringen, nadat mevrouw L. reeds volledig murw was gepest door beklaagde; enkele getuigen verklaren dat J. de enige was die hogerop aan de alarmbel ging trekken.

Ook naar aanleiding hiervan richtte beklaagde zijn pijlen op de heer J. door onrechtmatig gedrag met als doel of gevolg het beledigen, vernederen of het creëren van een vijandig klimaat, en dat zo doende moet worden gekwalificeerd als pesten op het werk.

6. STRAFTOEMETING

1.

De opeenvolgende feiten van de tenlastelegging B zijn in hoofde van beklaagde de voortgezette uiting van eenzelfde opzet.

2.

Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met de objectieve ernst van de feiten, de context waarin deze zijn gepleegd, de persoonlijkheid van beklaagde, zijn strafrechtelijk verleden en zijn houding ten aanzien van de feiten.

De straf dient van aard te zijn beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog schuldig te maken aan gelijkaardige feiten. De op te leggen straf dient tevens een afschrikwekkend effect te hebben ten aanzien van potentiële daders.

3.

De feiten zijn zeer ernstig en wijzen op een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, in dit geval ondergeschikten. Het plegen van pesterijen op het werk is totaal onaanvaardbaar en brengt het slachtoffer moreel en fysiek ernstige schade toe waaronder het psychisch welbevinden en de werkvreugde die worden aangetast, de vrees van werkonzekerheid, stress, depressie en daardoor ziekte-uitval en mogelijke carrièreschade. Dergelijk handelen tast daardoor ook de maatschappij in haar geheel aan daar goede arbeidskrachten uitvallen door toedoen van dit pestgedrag.

Beklaagde heeft een blanco strafregister, doch betoont zo goed als geen schuldinzicht. In plaats van begrip te tonen voor de slachtoffers heeft beklaagde vooral veel zelfmedelijden. Beklaagde moet tot het besef komen dat hij door zijn handelwijze de grenzen van het aanvaardbare ver te buiten is gegaan.

Beklaagde is inmiddels gepensioneerd.

4.

Een gevangenisstraf en geldboete als hierna bepaald zijn noodzakelijk en gepast om beklaagde tot betere inzichten te brengen en hem ervan te weerhouden dergelijke feiten nog te plegen.

Bij het bepalen van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met het onberispelijk strafverleden van beklaagde en met het inmiddels verstreken tijdsverloop sedert de feiten, doch ook met de lange duur van de feiten en het gegeven dat beklaagde zijn gedrag niet aanpaste na een functioneringsgesprek.

5.

Beklaagde verkeert nog onder de voorwaarden om te kunnen genieten van een uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf.

In de hierna bepaalde mate kan een uitstel worden toegekend op de gevangenisstraf, dewelke volstaat om tegemoet te komen aan de repressieve en preventieve doeleinden van de strafbaarstelling.

7. KOSTEN

Alle kosten van de strafprocedure werden gemaakt in verband met de bewezen verklaarde feiten.

8. OP BURGERLIJK GEBIED

a) De vordering van het Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme (UNIA).

1.

UNIA kan worden gevolgd waar het stelt dat het in eigen naam een schadevergoeding kan vorderen, in oorzakelijk verband met de bewezen feiten, wegens aantasting van het collectief belang ter vrijwaring waarvan UNIA gerechtigd is op te treden.

Er kan worden verwezen naar de artikelen 4, 31-32 en 33 van de Antiracismewet van 30 juli 1981.

UNIA stelt dat door de strafbare feiten afbreuk wordt gedaan aan de belangen ter bescherming waarvan het optreedt, en vordert de betaling van 500 EUR ex aequo et bono, materieel en moreel vermengd, vermeerderd met de vergoedende en gerechtelijke intresten, en een rechtsplegingsvergoeding begroot op 280 EUR.

UNIA stelt voorop dat de morele schade niet kan beperkt blijven tot 1 (symbolische) euro, en dat de materiële schade gesteund is op bijkomende personeelsprestaties en daarbij horende extra administratiekosten.

2.

De burgerlijke partij is gehouden haar schade in concreto te bewijzen, die in oorzakelijk verband staat met de gepleegde misdrijven.

De rechtbank stelt vast dat betreffende de materiële schade geen enkel bewijs noch begin van bewijs wordt voorgelegd waaruit extra personeelsprestaties en/of hogere onkosten zouden blijken die, als gevolg van de gepleegde feiten, de normale werking van UNIA te buiten zouden zijn gegaan; desbetreffend kan ook niet verwezen worden naar het werk geleverd door de raadsman van UNIA, daar hiertoe de forfaitaire tussenkost middels de rechtsplegingsvergoeding dient.

Wat betreft de morele schade is aannemelijk dat deze niet cijfermatig kan worden begroot; evenwel moet worden vastgesteld dat unia niet aantoont dat het dermate ongemak, aantasting van goede naam en faam, aantasting van statutaire doelstellingen, reputatieverlies of-schade heeft ondervonden ten gevolge van de gepleegde misdrijven, welke niet in overeenstemming zouden staan met de doeleinden eigen aan UNIA die haar bestaansreden en werking verantwoorden, en welke dienvolgens een schadevergoeding te belope van een bedrag hoger dan een symbolische euro kunnen ondersteunen

In deze omstandigheden acht de rechtbank het gepast om aan UNIA een schadevergoeding toe te kennen van 1 EUR materieel en moreel vermengd, vermeerderd met de intresten en rechtsplegings-vergoeding als gevorderd.

b) De vorderingen van de heer D. J. , mevrouw C. B. en mevrouw A. L.

1.

Deze burgerlijke partijen steunen hun vordering op artikel 32decies §1/1 Welzijnswet van 4 augustus 1996, welke bepaalt:

"Al wie een belang kan aantonen kan voor het bevoegde rechtscollege een vordering tot schadevergoeding instellen.

Tot herstel van de materiële en morele schade wegens geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag op het werk is de dader van de feiten een schadevergoeding verschuldigd die, naar keuze van het slachtoffer, gelijk is aan:

1° hetzij de werkelijk door het slachtoffer geleden schade. In dit geval moet het slachtoffer de omvang van de geleden schade bewijzen;

2° hetzij een forfaitair bedrag dat overeenstemt met het brutoloon voor drie maanden. In de volgende gevallen wordt het bedrag verhoogd tot het brutoloon voor zes maanden:

c) wanneer de gedragingen verband houden met een discriminatie grond bedoeld in de wetten ter bestrijding van discriminatie;

d) wanneer de dader zich in een gezagsrelatie bevindt ten aanzien van het slachtoffer;

e) omwille van de ernst van de feiten.

Het forfaitair bedrag bedoeld in het tweede lid, 2°, kan niet worden toegekend aan andere dan de in artikel 2 §1 bedoelde personen (i.e. werkgevers en werknemers en daarmee gelijkgestelde personen) die in contact komen met de werknemers bij de uitvoering van hun werk, wanneer zij handelen buiten het kader van hun beroepsactiviteit.

(..)

Het bruto maandloon dat dient als basis voor de berekening van het forfaitair bedrag bedoeld in het tweede lid, 2°, mag het bedrag van het loon vermeld in artikel 39 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, dat gedeeld wordt door twaalf, niet overschrijden."

Op deze grondslag kan sedert 1 juni 2023 ook de correctionele rechtbank een schadevergoeding toekennen.

De heer J. vordert een bedrag van 6 maanden brutoloon forfaitair bepaald op 2.500 euro per maand, hetzij in totaal 15.000 EUR, vermeerderd met de wettelijke intresten vanaf de datum van het vonnis en een rechtsplegingsvergoeding begroot op 1.650 EUR.

Mevrouw B. vordert een bedrag van 6 maanden brutoloon forfaitair bepaald op 2.500 euro per maand, hetzij in totaal 15.000 EUR, vermeerderd met de wettelijke intresten vanaf de datum van het vonnis en een rechtsplegingsvergoeding begroot op 1.650 EUR.

Mevrouw L. vordert een bedrag van 6 maanden brutoloon, waarvan zij het gemiddelde over betrokken periode (2014-2018) op grond van stukken bepaalt op 19.000,83 EUR, vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 31/05/2016 (gemiddelde datum) tot de datum van het vonnis, de ver-wijlintresten (op het geheel van de hoofdsom en de vergoedende intresten) vanaf de datum van het vonnis, telkens aan de wettelijke intrestvoet, en een rechtsplegingsvergoeding begroot op 1.650 EUR.

2.

Conform het artikel 32decies Welzijnswet kan de daarin voorziene forfaitaire schadevergoeding worden opgelegd aan de "dader van de feiten". De vraag moet worden gesteld of de wet enkel de werkgever heeft bedoeld, dan wel of de dader werkgever of werknemer kan zijn in de zin van artikel 2 van de Welzijnswet, waarbij er in elk geval moet gehandeld zijn in de uitvoering van de beroepsactiviteit, alsook welke gezagsrelatie of hiërarchische verhouding er precies moet geweest zijn, opdat de wetgever zou bedoeld hebben een dader te kunnen veroordelen tot dergelijke hoge forfaitair bepaalde schadevergoeding, en aldus de schadelijder te ontheffen van diens bewijslast nopens de begroting van zijn/haar schade.

De dader van de feiten, de heer G. V. , handelde in zijn hoedanigheid van werknemer bij de Lokale Politie in een leidinggevende functie (en dus gezagsrelatie) opzichtsens de heer J. , mevrouw B. en mevrouw L. .

Uit de Parlementaire Voorbereiding kan worden begrepen dat de wetgever met het invoeren van het artikel 32decies in de Welzijnswet de bedoeling had om de mogelijkheid die voor schadelijders op grond van de Antiracismewet van 30 juli 1981 reeds bestond om een forfaitaire schadevergoeding te vorderen (zie artikel 16 van de Antiracismewet), gelijk te trekken in de Welzijnswet, mede gelet op het gegeven dat in geval van intimidatie met discriminatoire inslag op de werkvloer, slachtoffers zich enkel kunnen verlaten op de Welzijnswet. De wetswijziging had dus als doel een ongelijkheid tussen slachtoffers recht te trekken.

Artikel 16 van de Antiracismewet bepaalt het volgende:

"§/ — In geval van discriminatie kan het slachtoffer een schadevergoeding vorderen overeenkomstig, het contractuele of buitencontractuele aansprakelijkheidsrecht.

In de hierna bedoelde gevallen moet de persoon die het discriminatieverbod heeft geschonden aan het slachtoffer een vergoeding betalen die naar keuze van het slachtoffer, gelijk is hetzij aan een forfaitair bedrag zoals uiteengezet in §2, hetzij aan de werkelijk door het slachtoffer geleden schade. In laatstgenoemd geval moet het slachtoffer de omvang van de geleden schade bewijzen.

§2 — De in §1 bedoelde schadevergoeding wordt als volgt bepaald:

1° met uitzondering van het hierna bepaald geval, wordt de forfaitaire vergoeding van de morele schade gelden ten gevolge van een feit van discriminatie, bepaald op 1.950 euro (te indexeren); dat bedrag wordt verhoogd tot 3.900 euro (te indexeren) indien de dader niet kan aantonen dat de betwiste ongunstige of nadelige behandeling ook op niet-discriminerende gronden getroffen zou zijn of omwille van andere omstandigheden, zoals de bijzondere ernst van de geleden morele schade.

(..)

2° Indien het slachtoffer morele en materiële schadevergoeding vordert wegens discriminatie in het kader van de arbeidsbetrekkingen of van de aanvullende regelingen voor sociale zekerheid, is de forfaitaire schadevergoeding voor materiële en morele schade gelijk aan de bruto beloning voor zes maanden, tenzij de werkgever (eigen onderlijning) aantoont dat de betwiste ongunstige of nadelige behandeling ook op niet-discriminerende gronden getroffen zou zijn; in dat laatste geval wordt de forfaitaire schadevergoeding voor materiële en morele schade beperkt tot drie maanden bruto beloning; wanneer de materiële schade die voortvloeit uit een discriminatie inzake de arbeidsbetrekkingen of van de aanvullende regelingen voor sociale zekerheid echter hersteld kan worden via de toepassing van de nietigheidssanctie voorzien in artikel 13, wordt de forfaitaire schadevergoeding bepaald volgens de bepalingen van punt 1°; (...)"

Uit de bewoordingen in artikel 16 van de Antiracismewet blijkt duidelijk dat de forfaitaire vergoeding berekend volgens drie hetzij zes maanden bruto loon kan opgelegd worden opzichtens de werkgever. Opzichtens anderen die op discriminerende grondslag een onderscheid maken, is een beduidend lagere forfaitaire schadevergoeding voorzien.

Gelet op de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever om gelijkschakeling te bekomen tussen deze bepaling van de Antiracismewet en de Welzijnswet, als het gaat om pesterijen of geweld met discriminatoire inslag op het werk, kan niet anders dan worden besloten dat de forfaitaire vergoeding voorzien in artikel 32decies Welzijnswet opzichtens de werkgever kan gevorderd worden. Er zijn geen indicatoren die erop zouden wijzen dat de wetgever met het invoeren in de Welzijnswet van de mogelijkheid voor het slachtoffer om een forfaitaire schadevergoeding te vorderen, een ruimere toepassing mogelijk wilde maken dan deze voorzien in de Antiracismewet, zodat niet kan worden aangenomen dat om het even welke werknemer die dader is van geweld, seksueel overschrijdend gedag en pesterijen op de werkvloer tot dat hoge forfait zou kunnen veroordeeld worden.

Voor deze redenering kan steun worden gevonden in de Parlementaire Voorbereiding

Het doel van de wetgever met het invoeren van het forfait bestaat erin, enerzijds, de bewijslast van de schade te vergemakkelijken wanneer de feiten bewezen zijn (zie Verslag — Pari. Doc. Nr. 5-2468/2); anderzijds wordt een tweede objectief van de wetgever in de Parlementaire Voorbereiding vermeld, namelijk dat de forfaitaire schadevergoeding waarvoor kan geopteerd worden "voldoende ontrabend" moet zijn (Pari. Doc. Nr. 5-2468/2). Deze vooropgestelde doelstelling, gelezen in de gehele context van

de wetsverklaring die wordt gegeven in de Parlementaire voorbereidingsdocumenten, kan enkel maar nuttig geïnterpreteerd worden als een ontradend effect dat de wetgever wilde bereiken bij de werkgevers in het kader van de ruimere optiek van de destijds ingevoerde wetswijzigingen om werkgevers ertoe aan te sporen een daadwerkelijk preventiebeleid inzake psychosociale risico's op de werkvloer te implementeren. De speciale procedure waartoe de keuzemogelijkheid van een forfaitaire vergoeding behoort, kadert in de verplichting die aan de werkgever wordt opgelegd om aan preventie te doen, en waarvoor enkel de werkgever (en niet zomaar iedere persoon binnen de hiërarchische lijn) burgerrechtelijk alsook strafrechtelijk aansprakelijk wordt geacht (zie Parl. Doc. Nr. 53-3101/003). In de Parlementaire Voorbereiding (Part. Doc. Nr. 53-3101/003) wordt ook gelezen: "Om potentiële daders op betere gedachten te brengen, zal de rechtbank hen kunnen veroordelen tot het betalen van een hoge forfaitaire schadevergoeding."

Dat de wetgever met het invoeren van een dergelijke "ontradende" of "afschrikwekkende" forfaitaire vergoeding ook zou beogen om het even welke dader binnen de hiërarchische lijn van pesterijen, seksueel overschrijdend gedrag en geweld op het werk middels dergelijke hoge forfaitaire vergoeding (bijkomend) te bestraffen, kan niet worden ondersteund. Een schadevergoeding aan een individueel slachtoffer mag niet het kenmerk krijgen van een private straf; het kan dan ook niet de bedoeling geweest zijn van de wetgever om opzichtsens een individuele dader die niet kan gelijkgesteld worden met "de werkgever", op enige buitenproportionele wijze het principe van de causaliteit tussen fout en schade uit te hollen.

Nog volgens de Parlementaire voorbereidingsdocumenten zijn de personen die kunnen gelijkgeschakeld worden met de "werkgever" beperkt. In de Memorie van Toelichting (pag. 36 — Parl. Doc. 53-3102/001) wordt verwezen naar artikel 32sexies §2/3 van de Welzijnswet, waarin wordt voorzien dat personen die deel uitmaken van het "leidinggevend personeel" niet de functie van gespecialiseerd preventie-adviseur mogen waarnemen (wegens belangenconflicten daar zij in werkelijkheid gelijkgeschakeld kunnen worden met de werkgever zelf). De wetgever bedoelt blijkens de Memorie van Toelichting onder "leidinggevend personeel": personen die belast zijn met het dagelijks bestuur van de onderneming of instelling, die gemachtigd zijn om de werkgever te vertegenwoordigen en te verbinden, alsook de personeelsleden, onmiddellijk ondergeschikt aan deze personen, wanneer zij eveneens opdrachten van dagelijks bestuur vervullen. Meer bepaald betreft het dus de twee hoogste niveaus binnen de hiërarchie van de onderneming of instelling, belast met het dagelijks bestuur, die kunnen worden beschouwd als de "erna natie" van de werkgever.

3.

Betreffende de heer V. kan worden vastgesteld dat hij in zijn functie als commissaris van de Hondenbrigade, behorend bij de Lokale politiezone, weliswaar belast was met bepaalde taken ter uitvoering van het gezag van de werkgever, doch niet met taken van dagelijks bestuur; meer bepaald had hij duidelijk geen zeggenschap over de lonen, loonsverhogingen, betaling van lonen, werktijden (behoudens het bepalen van uurroosters en verloven), aanwervingen en ontslagen.

Om de voormelde redenen is de rechtbank van oordeel dat het forfait zoals voorzien door artikel 32decies Welzijnswet niet in de mate zoals bepaald in het wetsartikel kan worden toegepast op het voorliggend geval opzichtsens de heer V. .

De rechtbank is dan ook van oordeel dat — indien de slachtoffers voldoende aantonen dat zij niet in de mogelijkheid zijn hun schade cijfermatig te begroten — de rechtbank een forfaitaire vergoeding kan toekennen, desgevallend naar redelijkheid en billijkheid herleid.

4.

De heer J. , mevrouw B. en mevrouw L. bewijzen voldoende dat zij slachtoffer waren van het strafbaar handelen van de heer V. , en dat zij schade hebben geleden als gevolg van de hoger bewezen bevonden

feiten. Er wordt ook voldoende aannemelijk gemaakt door deze schadelijders dat zij hun schade niet in concreto kunnen becijferen, zodat een forfaitaire vergoeding kan worden toegekend.

Bij de bepaling van het forfaitair schadebedrag steunt de rechter zich zoveel mogelijk op objectieve elementen waaronder de ernst, duurtijd en omvang van de gepleegde feiten en de impact die deze vermoed mogen worden te hebben gehad op een slachtoffer met een gemiddeld incasseringsvermogen, geplaatst in dezelfde omstandigheden.

5.

Mevrouw B. kan al bij al een eerder lichte morele impact hebben ondervonden van de feiten opzichtsens haar gepleegd.

De heer J. heeft onmiskenbaar geleden onder een ondermijning van zijn positie binnen de groep collega's doordat een sfeer werd gecreëerd die het oké maakte om hem persoonlijk aan te vallen en belachelijk te maken. Zonder twijfel heeft dit stress en moreel leed veroorzaakt bij de heer J. .

Wat betreft mevrouw A. L. , moet worden vastgesteld op basis van medische stukken dat er ook sprake was van absentisme ingevolge de pesterijen gepleegd door de heer V. . Er is onmiskenbaar sprake geweest van een ondermijning van het vertrouwen dat zij bij haar collega's diende op te bouwen, wat zwaar moet hebben gewogen en mede gelet op de andere uitdagingen waarvoor zij stond, een grote stressfactor moet zijn geweest. De morele schade in haar hoofde kan als aanzienlijk worden beschouwd. Wat betreft de materiële schade wordt echter door mevrouw L. niet bewezen dat haar mutatie in 2020 naar PZ Brussel Noord het gevolg is geweest van de feiten gepleegd door de heer V.. Deze laatste verliet de Hondenbrigade PZ in juni 2018. De rechtbank kan geen causaal verband vaststellen tussen de feiten die door toedoen van de heer V. plaatsvonden in de periode 2016-2018 en de mutatie van mevrouw L. in 2020.

6.

De rechtbank is dan ook van oordeel, gelet op de individuele feitelijke context als hoger omschreven en afzonderlijk te beoordelen per slachtoffer, dat de materiële schade en morele impact op elk slachtoffer op een redelijke en billijke wijze worden vergoed door de toekenning van de hierna volgende schadevergoedingen:

- aan mevrouw C. B. : 700 euro,
- aan de heer D. J. : 3.000 euro,
- aan mevrouw A. L. : 5.000 euro,

telkens te vermeerderen met de intresten en de rechtsplegingsvergoedingen als gevorderd.

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

Gelet op:

- de artikelen 11, 12, 14, 16, 31 tot 37, en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 7, 25, 38, 40, 41, 65 lid 1, 66, 100 van het Strafwetboek;
- 32bis wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk;
- 119 Sociaal Strafwetboek;
- 1 en 8 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie;

NA TEGENSPRAAK

Op strafgebied:

Spreekt G. V. vrij voor tenlastelegging A;

Zegt dat de feiten onder de tenlastelegging B worden geherkwalificeerd zoals de feiten onder tenlastelegging C, zodat onder één enkele tenlastelegging B de feiten onder B en C worden (her)omschreven als volgt:

"In het gerechtelijk arrondissement Brussel in de periode van 31 maart 2014 tot en met 15 juni 2018, meermaals, op niet nader bepaalde data:

geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag op het werk in contact getreden zijn met de werknemers bij de uitvoering van hun werk en geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag op het werk begaan hebben,

meer bepaald pesterijen op het werk, waaronder pesterijen die inzonderheid verband houden met leeftijd, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, geloof of levensbeschouwing, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap, een fysieke of genetische eigenschap, sociale afkomst, nationaliteit, zogenaamd ras, huidkleur, afkomst, nationale of etnische afstamming, geslacht, seksuele geaardheid, genderidentiteit en genderexpressie, met name:

- het zich schuldig maken aan antisemitische pesterijen op de werkplaats, het laten horen van naziliederen onder verwijzing dat dit muziek voor 'echte mannen' is en het laten horen van Duitse militaire gezangen ten aanzien van D. J. en C. B. ; met betrekking tot D. J. : het vertellen aan collega's dat D. J. gierig zou zijn en een hond die wordt opgeleid om geld terug te vinden aan te zetten het geld van D. J. te gaan zoeken;
- het zich schuldig maken aan overige pesterijen ten opzichte van D. J. , waaronder hem openlijk uitmaken voor "verrader" en de collega's vragen te stemmen wie nog met hem wilde werken, en pesterijen ten opzichte van A. L. , waaronder het verwijderen van haar hond uit de kennel net na de begrafenis van haar ouders, het insinueren dat zij 'genetisch bezwaard' zou zijn om een dienstwapen te hanteren, het opzetten van een schietoefening waarbij zij op het hoofd van het silhouet diende te schieten (verwijzend naar het familiedrama waarvan zij slachtoffer werd), het doen van vrouwonvriendelijke uitspraken, het verbieden van een toiletbezoek tijdens een politieactie."

Verklaart de opeenvolgende feiten van de tenlastelegging B bewezen in hoofde van G. V. ;

Veroordeelt G. V. wegens de opeenvolgende feiten van de tenlastelegging B tot:

- een gevangenisstraf van zes maanden
- en een geldboete van 1.000 EUR

Zegt dat de geldboete van 1000,00 EUR wordt verhoogd, bij toepassing van de wet op de opdecimen, tot 8000,00 EUR (1000,00 EUR x 8) en vervangen, bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn, door een vervangende gevangenisstraf van één maand.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van huidig vonnis zal worden uitgesteld, gedurende een termijn van drie jaar, wat betreft de hoofdgevangenisstraf en dit onder de voorwaarden van de wet betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.

Veroordeelt G. V. tot het betalen van:

- een bedrag van 25,00 EUR, verhoogd met de wettelijke opdecimen tot 200,00 EUR als bijdrage aan het Bijzonder Fonds voor hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,
- een vaste vergoeding van 58,90 EUR,
- een vergoeding van 24 EUR, als bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand,
- de gerechtskosten, op heden in hun geheel begroot op 172,76 EUR

Op burgerlijk gebied:

Wat betreft de vordering van het Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme (UNIA):

Verklaart de vordering van het Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme (UNIA) ontvankelijk en gegrond in de volgende mate;

Veroordeelt G. V. tot betaling aan het Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme (UNIA) van het bedrag van 1 EUR, vermeerderd met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 15 juni 2018 tot de datum van dit vonnis, en met de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de datum van dit vonnis tot volledige betaling;

Veroordeelt G. V. tot betaling aan het Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme (UNIA) van de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 280 EUR.

Wat betreft de vordering van de heer D. J. :

Verklaart de vordering van de heer D. J. ontvankelijk en gegrond in de volgende mate;

Veroordeelt G. V. tot betaling aan D. J. van een schadevergoeding van 3.000,00 EUR, vermeerderd met de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de datum van dit vonnis;

Wijst D. J. af van het meer- of andersgevorderde;

Veroordeelt G. V. tot betaling aan D. J. van de rechtsplegingsvergoeding begroot op het basisbedrag van 1.650,00 EUR;

Wat betreft de vordering van mevrouw C. B. :

Verklaart de vordering van mevrouw C. B. ontvankelijk en gegrond in de volgende mate;

Veroordeelt G. V. tot betaling aan C. B. van een schadevergoeding van 700,00 EUR, vermeerderd met de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de datum van dit vonnis;

Wijst C. B. af van het meer- of andersgevorderde;

Veroordeelt G. V. tot betaling aan C. B. van de rechtsplegingsvergoeding begroot op het basisbedrag van 1.650,00 EUR;

Wat betreft de vordering van mevrouw A. L. :

Verklaart de vordering van mevrouw A. L. ontvankelijk en gegrond in de volgende mate;

Veroordeelt G. V. tot betaling aan A. L. van een schadevergoeding van 5.000,00 EUR, vermeerderd met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 31/05/2016 tot de datum van dit vonnis,

waarna de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet (op de hoofdsom en de vergoedende intresten) vanaf de datum van dit vonnis;

Wijst A. L. af van het meer- of andersgevorderde;

Veroordeelt G. V. tot betaling aan A. L. van de rechtsplegingsvergoeding begroot op het basisbedrag van 1.650,00 EUR;

Beveelt de vrijgave van het op 14/06/2018 geconsigneerde bedrag van 500 EUR ten gunste van de heer D. J. en mevrouw C. B. ;

Houdt ambtshalve de overige burgerlijke belangen aan.

Dit vonnis is gewezen door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, kamer 25N:

- K. Matthys, ondervoorzitter d.d. voorzitter

- D. Verreect, rechter

- X. De Paepe, rechter

En uitgesproken in openbare terechtzetting op 14 februari 2024 door de voorzitter, in aanwezigheid van een magistraat van het openbaar ministerie, met bijstand van griffier-hoofd van dienst, J Huymans